

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 320/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 04 marca 2022 roku w sprawie II K 575/20.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>W związku z treścią apelacji oskarżonego i jego obrońcy podniesione w nich zarzuty zostaną omówione łącznie.</p> <p>Przy czym, jakkolwiek w złożonej apelacji oskarżony nie sformułował konkretnych zarzutów, niemniej jednak z analizy jej treści wynika, że została wywiedziona z podstawy art. 438 pkt 3 i 4 kpk i zarzuciła</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

zaskarżonemu
wyrokowi błąd w
ustaleniach
faktycznych
polegający na
uznaniu
oskarżonego
winnym
zarzucanego mu
czynu oraz rażąco
niewspółmierność
orzeczonej kary.

W apelacji zaś
obrońcy
oskarżonego
podniesiono zarzut
błędu w ustaleniach
faktycznych
polegający na
pominięciu oraz
umniejszeniu wagi
faktów istotnych z
punktu widzenia
wymiaru kary, a
zawartych w art.
53 k.k., które
niewątpliwie
przemawiały na
korzyść oskarżonego
i wymierzenie mu
kary jednego roku
pozbawienia
wolności, w sytuacji
złego stanu zdrowia
oskarżonego, prób
pojednania się z
pokrzywdzonym,
okazanej skruchy,
istotnej roli
pokrzywdzonego w
przestępstwie, a
w konsekwencji
pozytywnej
prognozy
kryminologicznej
podsądnego, co
uzasadniało
wymierzenie kary o

	charakterze nieizolacyjnym.			
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Błąd w ustaleniach faktycznych, o których mowa w art. 438 pkt 3 k.p.k., to błąd w logicznej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego poprzez wyprowadzenie przez sąd orzekający błędnych wniosków. Natomiast zarzut co do błędu w ustaleniach faktycznych winien odnosić się do oceny wniosków, które nie odpowiadają prawidłowości logicznego rozumowania, a przez to nie może sprowadzać się do polemiki z ustaleniami sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02.06.2016 r., WA 4/16, Legalis). Innymi słowy, kontrola instancyjna oceny dowodów polega na sprawdzeniu tego, czy nie wykazuje ona błędów natury faktycznej (niezgodności z				

treścią dowodu), lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania), albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 02.02.2007 r., IV KK 436/06, Legalis). Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku") lub z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd "dowolności"). Może on być wynikiem nieznanomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 k.p.k.), np. błąd logiczny, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonywającym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, czy oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych

(tak też w wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 09.02.2017 r., II AKA 256/16, Legalis). Zatem kontrola instancyjna oceny dowodów polega na sprawdzeniu tego, czy nie wykazuje ona błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 02.02.2007 r., IV KK 436/06, Legalis). Błąd w ustaleniach faktycznych ma miejsce tylko wtedy, kiedy sąd dokona ustaleń sprzecznie z treścią dowodu uznanego za wiarygodny. Zarzut ten musi sprowadzać się do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania, dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10.04.2014 r., II AKA

284/13, Legalis).
Przy czym, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną reguły z art. 7 k.p.k., jeżeli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całości sprawy okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.), stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.) oraz jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10.11.2016 r., II AKA 420/06, Legalis). Tym samym, zanegowanie trafności ustaleń sądu orzekającego poprzez wyrażenie tylko odmiennego poglądu w tej materii nie jest wystarczające do wnioskowania o dopuszczeniu się przez ten sąd

błędu w ustaleniach faktycznych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28.12.2016 r., II AKA 358/16, Legalis). Istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się tylko na odmiennej ocenie materiału dowodowego i polegać na forsowaniu własnego poglądu na tę kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów sąd pierwszej instancji (tak też w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25.11.2016 r., II AKA 398/16, Legalis).

Z dokonanej przez Sąd Okręgowy analizy akt przedmiotowej sprawy i pisemnych motywów

zaskarżonego wyroku wynika, że, ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, a dotyczące sprawstwa i winy oskarżonego K. P. w zakresie przypisanego mu czynu są prawidłowe i zgodne z całością okoliczności sprawy.

Do poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych uprawniały Sąd meriti w szczególności zeznania pokrzywdzonego B. O.. Pokrzywdzony w sposób dokładny przedstawił przebieg zdarzenia, poddanego pod osąd w przedmiotowej sprawie i wskazał po okazaniu mu tablicy pogładowej na osobę oskarżonego, biorącego udział we wprowadzeniu go w błąd co do zakupu oleju napędowego (vide k. 27 verte). Z zeznań pokrzywdzonego jasno i klarownie wynika, że oskarżony K. P. wraz z współoskarżonym P. D. przyjeżdżając na jego posesję, zaproponowali mu zakup oleju napędowego po

okazyjnej cenie. Olej ten, jak zapewniali oskarżeni, miał pochodzić z cysterny, którą dostarczali paliwo na teren budowy drogi prowadzącej na K.. Aby pokrzywdzony zdecydował się na zakup oferowanego oleju napędowego, oskarżeni odkręcili dolny zawór beczki z jego zawartością i pobrali niewielką ilość tego oleju by potwierdzić, że to rzeczywiście olej napędowy.

Pokrzywdzony będąc przekonany, iż oskarżeni rzeczywiście oferują mu olej napędowy zdecydował się dokonać jego zakupu za kwotę 2400 złotych. Po otrzymaniu zapłaty podsądni zapowiedzieli, że dowiozą pokrzywdzonemu fakturę w innym terminie i odbiorą pozostały olej, niewykorzystany przez wymienionego. Po odjeździe oskarżonych pokrzywdzony zorientował się niestety, że w środku beczki przymocowany był balon do dolnego zaworu, w którym

znajdowało się paliwo, zaś w pozostałej części beczki była zabarwiona woda. Co więcej, zeznania pokrzywdzonego potwierdzone zostały relacjami świadka U. O., z których wynikało, że oskarżeni zaoferowali pokrzywdzonemu kupno oleju napędowego, na co ten się zdecydował, przy czym po odjeździe oskarżonych dokonując z pokrzywdzonym sprawdzenia zawartości beczki, okazało się, że nie było w niej żadnego oleju napędowego, tylko zabarwiona ciecz. Za wiarygodnością relacji przedstawianej przez pokrzywdzonego przemawiają też zeznania świadka D. W., który to pracując w hotelu, gdzie zatrzymali się oskarżeni, słyszał jak oskarżony P. D. mówił, że potrzebuje dużej ilości wody aby napełnić nią zbiornik, co też zostało mu umożliwione. Zeznania pokrzywdzonego pozytywnie

weryfikuje również rzeczowy materiał dowodowy w postaci tablic poglądowych (vide k. 25, 26) z wizerunkami oskarżonych, którzy wskazani zostali przez pokrzywdzonego (vide k. 27 verte), iż to oni oszukali go oferując mu olej napędowy.

W ocenie Sądu Okręgowego, również kształtując orzeczenie o karze i środku kompensacyjny wymierzone oskarżonemu K. P. Sąd pierwszej instancji, nie naruszył zasad wymiaru kary. Zważyć należy, iż ustawowe założenie, że kara wymierzona sprawcy ma go wychowywać nie jest tożsame z pobłażaniem mu i koniecznością wymierzenia kary najłagodniejszej rodzajowo, gdyż w określonych sytuacjach to właśnie kara rodzajowo dolegliwsza spełnia nie tylko rolę odwetu za popełnione przestępstwo, ale jest też czynnikiem wychowawczym, pozwalającym na uzmysłowienie

sprawcy nie tylko
faktu
nieopłacalności
łamania prawa, ale
i związanych z tym
konsekwencji.

Wskazać należy, że
rażąca
niewspółmierność
kary (art. 438
pkt 4 k.p.k.)
występuje wtedy,
gdy kara orzeczona
nie uwzględnia w
należyty sposób
stopnia społecznej
szkodliwości
przypisanego czynu
oraz nie realizuje
wystarczająco celu
kary, ze szczególnym
uwzględnieniem
celów
zapobiegawczych i
wychowawczych.

Pojęcie
niewspółmierności
rażącej oznacza
znaczną, wyraźną i
oczywistą
dysproporcję, a
więc niedającą się
zaakceptować
dysproporcję
pomiędzy karą
wymierzoną, a karą
sprawiedliwą
(zasłużoną).

Przesłanka rażącej
niewspółmierności
jest spełniona tylko
wówczas, gdy na
podstawie
ustalonych
okoliczności sprawy,
które powinny mieć
decydujące
znaczenie dla
wymiaru kary,

można przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną, a karą która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2007 r., sygn. akt SNO 75/07, LEX nr 569073). Określenie "rażąca" należy odczytywać dosłownie i jednoznacznie jako cechę kary, która istotnie przez swą niewspółmierność razi (oślepia). Nawet gdyby orzeczona kara jawiła się sądowi odwoławczemu jako niewspółmierna, więc w badanym przypadku jako zbyt surowa lub zbyt łagodna, nie mogłoby to spowodować obniżenia kary, gdyby ta niewspółmierność nie miała charakteru rażącego (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 października 2011 r., sygn. akt II

AKa 216/11, LEX nr 1110666).

Istotne znaczenie w kwestii orzeczenia o karze ma treść przepisu art. 53 § 1 k.k., wskazująca na cztery dyrektywy wymiaru kary, które sąd ma obowiązek uwzględnić.

Pierwsze dwie z nich, to jest współmierność kary do stopnia winy i do stopnia społecznej szkodliwości czynu, mają zapewnić sprawiedliwość orzekanych kar; dwie następne - cele kary, a mianowicie zapobiegawcze i wychowawcze oddziaływanie na sprawcę przestępstwa (prewencja indywidualna) oraz społeczne oddziaływanie kary (prewencja ogólna). Przepis art. 53 § 2 k.k. wskazuje na dalsze okoliczności, które sąd winien uwzględniać przy wymiarze kary, a więc w szczególności motywację i sposób zachowania sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości osobiste sprawcy, jego sposób życia przed popełnieniem

przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu.

W ocenie Sądu Okręgowego represja karna w stosunku do oskarżonego nie nosi cech dysproporcji, która wymagałaby korekty zgodnie z kierunkiem

zaskarżenia. W ocenie Sądu

Odwoławczego sprawiedliwa i adekwatna w stosunku do stopnia winy K. P. i szkodliwości

społecznej przestępstwa przypisanego mu w zaskarżonym wyroku jest orzeczona

bezwzględna kara 1 roku pozbawienia wolności. Taki wymiar kary odzwierciedla

okoliczności sprawy, postrzegane przez pryzmat dyrektyw sądowego wymiaru kary z art. 53 kk. Sąd niższej instancji uwzględnił przy tym wszystkie okoliczności

łagodzące i obciążające, nadając im odpowiednią wartość i znaczenie.

Wymierzona podsądnemu kara oscyluje w dolnych granicach ustawowego

zagrożenia za czyn z art. 286 § 1 k.k. (zagrożenie od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności) zatem mając na uwadze wszystkie okoliczności przedmiotowej sprawy nie może być w żadnym razie uznana za nadmiernie surową. Przeciwnie, trafnie odzwierciedla ona winę podsądnego, szkodliwość społeczną jego zachowania i oddaje właściwie społeczny sprzeciw dla sprawcy tej kategorii przestępstw.

W odniesieniu do przypisanego oskarżonemu czynu zauważenia wymaga, że przestępstwo to nie miało charakteru incydentalnego zdarzenia w jego dotychczasowym życiu. Z informacji z Krajowego Rejestru Karnego wynika bowiem, że wymieniony dopuścił się już szeregu podobnych zachowań (karta karna wskazuje na 25 skazań - vide k. 268-274). Orzekane wobec oskarżonego kary nie przyniosły społecznie oczekiwanego

rezultatu i nie
odwiodły
oskarżonego od
popelnienia
kolejnego oszustwa.
Takowe jego
postępowanie
świadczy o
lekceważący
stosunku do
porządku prawnego,
w tym do dobra
prawnego jakim jest
cudze mienie.

W dodatku działanie
podsądnego było
przemysłane,
realizowane z
premedytacją i w
wyrachowany
sposób. Motywacją
jego było łatwe
i szybkie zdobycie
pieniędzy. Tego
rodzaju zachowanie
wpisuje się niestety
w przestępczy
sposób życia obrany
przez
wymienionego.

Większość oszustw
jest popelnianych
przez sprawców,
którzy nie chcą
podjąć uczciwej
pracy, właśnie z
takiej motywacji.

Reasumując znaczne
nasilenie
okoliczności
obciążających w
zakresie właściwości
i warunków
osobistych
oskarżonego
związanych przede
wszystkim z
dotychczasową

karalnością oskarżonego nie dało sądowi podstaw do przyjęcia, że wymierzenie oskarżonemu kary innej niż kara pozbawienia wolności będzie wystarczające do osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, zwłaszcza zaś do zapobieżenia powrotowi oskarżonego do przestępstwa.

Na zmianę wymiaru kary nie mogła mieć decydującego wpływu akcentowana w apelacji sytuacja zdrowotna podsądnego.

Bowiem dotychczas nie ujawniono przeciwwskazań do jego izolacji, a kwestia ta z pewnością będzie ewentualnie przedmiotem analizy na etapie postępowania wykonawczego.

W tych okolicznościach, zważając na okoliczności przedmiotowej sprawy, orzeczenie kary w postaci określonej przez Sąd Rejonowy będzie stanowiła dla oskarżonego wymierną i

<p>odczuwalną dolegliwość wpływającą na zmianę jego postawy i skłaniającą go do przestrzegania w przyszłości społecznie akceptowanych norm zachowania, a jednocześnie zaspokoi społeczne potrzeby poczucia sprawiedliwości – w szczególności uwidoczni, iż lekceważenie norm prawnych zawsze będzie wiązało się z odpowiednio dostosowaną do wagi tego czynu reakcją karną.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o obniżenie wymierzonej oskarżonemu kary ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji (zawarty w apelacji oskarżonego) oraz wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie kary ograniczenia wolności (zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wnioski niezasadne z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymanie w mocy w całości zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 04		

marca 2022 roku w sprawie II K 575/20.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wyrok jest słuszny i sprawiedliwy, zaś apelacja oskarżonego bezzasadna. Sąd I instancji przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w sposób wszechstronny i wyczerpujący, a następnie zgromadzony materiał dowodowy poddał rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonego w zakresie popełnienia przypisanego mu przestępstwa, subsumpcji prawnokarnej jego czynu, jak i w konsekwencji orzeczonej kary. Przedmiotem rozważań zaprezentowanych przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku były nie tylko dowody obciążające oskarżonego, ale i	

<p>dowody przeciwne, zostały one ocenione w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Jednocześnie kara wymierzona oskarżonemu jest adekwatna do jego czynu i sprawiedliwa, na pewno nie nosi cech rażącej niewspółmierności.</p>	
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>	

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	<p>Koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu K. P. z urzędu w postępowaniu odwoławczym w kwocie 516,60 złotych, które zasądzono na rzecz adwokata M. M. ustalono na podstawie art. 618 § 1 pkt 2 k.p.k., § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 18 z późn. zm.).</p>	
3	<p>Biorąc pod uwagę ograniczone możliwości zarobkowe oskarżonego K. P. powiązane z koniecznością wykonania kary bezwzględnej</p>	

	<p>pozbawienia wolności jak również to, że spoczywa na nim obowiązek naprawienia szkody na rzecz B. O. w kwocie 2400 złotych, Sąd Okręgowy na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn.: Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zwolnił go od uiszczenia opłaty za drugą instancję oraz od wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony K. P..	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 04 marca 2022 roku w sprawie II K 575/20	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego K. P..
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 04 marca 2022 roku w sprawie II K 575/20
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana